

[Ømann.]

gå med til at anerkende dem. Det medførte, da man anerkendte nogle stykker af disse helt private ordninger, at lovgivningen fulgte med og gav køb. Det er altså ikke noget, som man ikke kan leve foruden, for det har man gjort i adskillige år.

Her er der igen et ret indviklet, administrationskrævende, ligningsarbejdskrævende institut, som jeg synes man burde rense skattelovgivningen for, også fordi virkningerne på dette område er uheldige, fordi der her i høj grad er tale om skattetænkning. Det gælder i hvert fald mange af de forsørgelseskontrakter, som jeg har set.

Dernæst er der den noget større post med hensyn til ejendomsskatterne. Jeg må indrømme, at jeg har ikke rejst dette spørgsmål, fordi jeg ventede, at dette forslag skulle vedtages isoleret. Det var min mening at lægge det frem til diskussion som et af de eksempler, hvor der dulgt i skattelovgivningen i virkeligheden er meget, meget betænkelige principper begravet.

Må jeg for resten føje til, mens jeg husker det, at det var ikke min hensigt, at forpagtningsafgift ikke skulle være fradragsberettiget. Jeg er gået ud fra, at en forpagtningsafgift er en regelret driftsudgift, der falder ind under statsskattelovens § 6, men dersom det skulle vise sig juridisk set, at jeg har uret, så var det jo noget, det var let at korrigere.

Derimod kan det diskuteres, om ejendomsskatterne i virkeligheden er en driftsudgift. Er de egentlig det? Ja, hvad er hensigten? Hvis man ser historisk på ejendomsskatterne, så gjaldt det altså om at få et provenu fra personer, som man måtte formode havde en evne til at betale nogle penge. Det var vel det, det drejede sig om, og hvis man holder fast ved det formål, så er det i bund og grund forkert, at man lader skatteyderne fradrage dem. Her gælder det igen, at hvis en mand betaler ejendomsskatte på 6.000 kr., ja, så kan han, hvis han har tilstrækkelig indkomst, slippe for de 3.600 kr., for det går han ned i ind-

komstskat, mens manden med en trækprocent på 40 kun kan trække de 2.400 kr. fra via sin indkomstskat. Det er dog en difference for to, som ellers skulle rammes ens efter udgangspunktet, på 1.200 kr. pr. år, en difference, der går i den stik modsatte retning af, hvad man måtte formode var hensigten.

Hertil kommer det inflatoriske i skattoniveauet, som denne fradragsmekanisme betyder. Vi har jo meget høje ejendomsskatte rundt omkring i kommunerne, men med en ringe virkning. Her vil jeg pege på, at det er jo ikke bare for at få et provenu, man anvender ejendomsskatterne, også andre formål gør sig gældende, f. eks. at fordele jorden til den bedste anvendelse. Her tror jeg ejendomsskatterne spiller en betydelig rolle her i staden København f. eks., og her får man jo en langt mindre virkning, når skatteyderne kan smøge grimen af sig ved at trække ejendomsskatten fra over indkomsten.

Det, det drejer sig om, og det har også noget med den almindelige økonomiske situation og med inflation at gøre, er vel i det hele taget at få satserne, at få niveauerne, nedad og opnå samme effekt.

Jeg må takke for den velvilje over for den rejste problematik, der er udvist her. Jeg kan altså ikke takke for megen velvilje med hensyn til at følge forslaget, men jeg vil gerne pege på, at man kommer ingen vegne med en forenkling af skattelovgivningen, hvis man siger, hver gang der foreslås en forenkling: ja men så kommer der de og de interessenter. Det kan godt være, at det er gedigne interessenter — nu tænker jeg særlig på disse gaver — men så må man overveje, hvis man vil give en støtte, om man så ikke kan give den på en anden, på en mere åben måde, uden at man belaster skattelovgivningen og skatteadministrationen med disse foranstaltninger.

Ordføreren for forslagsstillerne (Lütken): Jeg kan starte med at takke finansministeren for den meget velvillige måde, på hvil-